

ynkelige Lerrønner ude ved Sognets sumpede Vestgrænse, hvis Nød og Savn han i sin Tid ved egne og Andres Opofrelser forgæves havde søgt at afhjælpe. Og han faldt i Tanker.

Da Konen omsider fik Øje paa ham, nærmede han sig og bød Guds Fred.

Men i Stedet for at svare mumlede Konen en Ed og huggede til med Øksen, saa Pindestumpen fo'r langt bort.

„Hvorfor bander du min Hilsen?“ spurgte Emanuel sagtmødt. „Jeg kommer ikke med Ondt, og jeg vil ikke gaa med noget Godt — som Ordet lyder. Jeg er din Ven. Og jeg byder dig derfor igen: Guds Fred!“

Konen saa' endelig op -- men med et Blik, der fik Emanuel til at studse, ja næsten gjorde ham forskrækket, saa ondt og hadefuldt var det. Nu saa' han i det Hele først rigtig paa hende. Hun var uhyggelig at se til i sine snavsede Pjalter, mandshøj og førladen, oppustet af Usundhed og med hele Hovedbunden fuld af sorte Skæl.

Inde fra Huset lød der slæbende Trin. En gammel, aldeles sammenbøjet Kone med et uformelig stort Hoved krøb frem i Døren, hvor hun blev staaende med den ene, runkne Haand støttet paa en Stav, den anden paa Dørkarmen. I sløv